

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 18/11/2023

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 8

ĐỀ XƯƠNG HIẾU ĐẠO VÀ SƯ ĐẠO

BÀI 2

Người tu Đại thừa Phật giáo mà không bắt đầu thực tiễn từ “*Hiếu thân Tôn sư*” thì coi như chưa phải là người học Phật.

“*Hiếu thân Tôn sư*” chính là tâm hiếu kính đầy đủ trong tự tánh của mỗi chúng sanh. Ta một mặt hiếu kính Cha Mẹ và Thầy mình, mặt khác ta đề khởi tâm hiếu kính đó cao hơn nữa, nghĩa là hiếu kính với tất cả chúng sanh.

Thích Ca Mâu Ni Phật từng nói không tu Tiểu thừa mà tu Đại thừa thì không phải là người học Phật. Tiểu thừa chính là nền tảng, chính là phải có gốc của “*Hiếu thân Tôn sư*”. Tu học Đại thừa trên nền tảng của “*Hiếu thân Tôn sư*” thì mới có căn bản.

Nếu mình không biết hiếu kính với Cha Mẹ và Thầy của mình thì mọi người thử nghĩ xem họ có thể hiếu kính với Cha Mẹ hay các vị Thầy trên thế gian hay không?

Cho nên “*Hiếu thân Tôn sư*” là vô cùng quan trọng, là nền tảng căn bản mà mỗi người học Phật phải làm được. Nhưng đáng buồn là vấn đề này ít ai nhắc đến! Số đông người học Phật thật sự đang lơ là, thậm chí không biết rằng tu học phải bắt đầu từ nền tảng này.

Tại sao vậy? Vì không có người dạy. Tại sao không có người dạy? Vì những người dạy cũng chưa từng khởi tâm hiếu kính hoặc nếu có thì chỉ là bề ngoài, làm cho để coi chứ không phải là khởi lên từ tâm chân thành, cung kính với Cha Mẹ, với Thầy và tất cả chúng sanh.

Có người chia sẻ rằng vì cha mình thích ăn thịt chó và uống rượu nên ngày ngày đều đi mua cho cha. Đây là ngu hiếu. Mình yêu thương Cha Mẹ thì mình xem ở tuổi của Cha Mẹ ăn cái gì mới thật sự bổ dưỡng, dễ tiêu, lành tính và không có tác dụng phụ. Nếu ăn mặn thì không nên ăn con vật không hiền hòa, không tinh sạch, hoặc ngu si quá. Đạo Hồi, người ta không ăn thịt lợn vì loài lợn ăn tạp lại ngu si. Chúng ta cũng nên thận trọng suy xét mình đang giúp cha mẹ tốt lên hay xấu đi vì có thể trong vô tình ta cung cấp tiền bạc quá nhiều sẽ là cơ hội để Cha Mẹ tạo ác nghiệp hoặc phung phí vào những bữa tiệc sát sanh hại vật.

Phật dạy chúng ta phải đề khởi tâm hiếu kính từ nơi tự tánh của mình chứ không phải là dạy chúng ta chỉ làm những chuyện ngay trước mắt. Chuyện trước mắt đương

nhiên phải làm tốt nhất nhưng không phải theo cách mà chúng sanh ở thế gian vẫn thường làm, đó là thích ăn thịt chó thì mua thịt chó, thích ăn thịt dê thì mua thịt dê, thích hưởng thụ gì thì mua cho thứ đó.

“*Hiếu dưỡng Phụ Mẫu*” là ta đối với Cha Mẹ một lòng tôn kính, chăm sóc tốt nhất có thể. Sau khi tâm hiếu kính được phát ra từ tự tánh, ta tiếp tục đề khởi tâm đó phục vụ tất cả chúng sanh trong tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. Đây mới là dụng ý mà Phật dạy.

Ta hiếu dưỡng đối với Cha Mẹ, đối với Thầy thì phải nghĩ đến ngoài việc “*dưỡng thân*” - quan tâm đời sống ăn, mặc, ngủ, nghỉ của Cha Mẹ, chúng ta phải biết dưỡng tâm, luôn khiến Cha Mẹ thường hoan hỷ tự tại. Chúng ta còn phải dưỡng chí, là nuôi dưỡng tâm nguyện của Cha Mẹ.

Từ vô lượng kiếp đến nay chúng ta đã có rất nhiều Cha Mẹ và Thầy. Nếu chỉ biết đối đãi với Cha Mẹ và với Thầy hiện tại thì đã mắc vào tình chấp. Như câu chuyện một người chia sẻ rằng họ đã quy y với Thầy cho nên việc Thầy bảo mình làm thì mình phải làm cho dù việc làm đó bất thường, khiến mình nghi ngờ. Nếu mình không làm theo Thầy là bất kính với Thầy.

Đây hoàn toàn là cảm tình dụng sự, chứ không phải là người dùng trí tuệ để quán sát. Cho nên “*Hiếu thân Tôn sư*” ở đây là hướng đến việc mà Phật đã dạy, đó là hiếu kính bằng tâm chân thành, đề khởi hiếu kính từ nơi tự tánh của chúng ta chứ không phải là từ nơi tình chấp. Đa phần chúng ta làm từ tình chấp.

“*Phụng sự Sư trưởng*” không phải là ngày ngày bóp chân bóp tay, chăm sóc ăn uống thuốc men hay chạy đôn chạy đáo để lo bổ dưỡng cho Thầy. Phụng sự là y giáo phụng hành, là đem lời dạy của Thầy phục vụ chúng sanh. Phụng sự là vâng theo lời dạy có sự truyền thừa của Thầy, chứ không làm theo ý riêng cá nhân ai. Thầy của mình được tiếp nhận từ các vị Thầy, rồi các vị Thầy được tiếp nhận từ Tổ sư, cao hơn là tiếp nhận từ Phật. Chúng ta không có cơ duyên được nghe trực tiếp từ Phật, từ Tổ sư, vậy thì ta tiếp nhận từ Thầy mình, có sự truyền thừa một mạch nguồn đến chúng ta.

Ngài Cư sĩ Lý Mộc Nguyên từng đề xuất cử 2 người chăm sóc Hòa Thượng lúc Ngài gần 80 tuổi nhưng Ngài từ chối và nhắc đến Thầy của mình là Cư sĩ Lý Bình Nam: **“*Thầy tôi hơn 90 tuổi không cần người phục vụ, tất cả là tự làm kể cả khâu vá quần áo. Mỗi lần tôi về thăm Thầy, Thầy tặng rất nhiều đồ, toàn đồ mới, nhưng mà Thầy mặc áo lót cũng vá vài nơi, tất cũng vá vài nơi. Hiện giờ vẫn còn trưng bày đồ Thầy mặc ở Đài Trung. Mọi người đến đó xem. Thầy có đến 300.000 học trò, chỉ cần một vài phần trăm số học trò đó chăm sóc thì Thầy cũng không thiếu thứ gì. Thế mà thầy vẫn sống như vậy.*”**

Hòa Thượng chính là tấm gương cho chúng tôi, bản thân chúng tôi đào tạo rất nhiều người nhưng sự trưởng thành của họ là để phục vụ người khác.

Rõ ràng Phật dạy rất kỹ mà cuối cùng người học Phật lại qua loa xem thường nên không xây dựng trên nền tảng. Thậm chí, khi khuyến họ học tập nền tảng thì họ cho rằng làm như vậy là tình chấp.

Không phải là tình chấp vì một khi tâm hiếu kính trong tự tánh được hiển lộ đối với tất cả chúng sanh thì đây chính là tâm Phật. Chỉ có Phật mới hiếu kính với chúng sanh ở mức tâm tốt nhất, ngay đến Đẳng giác Bồ Tát vẫn chưa đạt được mức này.

Thế nên, nếu họ có thể xem buổi Lễ Kỷ Niệm Ngày Nhà Giáo Việt Nam với tên gọi Hạnh Phúc Nghề Thầy thì mới thấy ý nghĩa nội hàm vô cùng sâu sắc, ngập tràn trong đó hoàn toàn là tâm tri ân tổ quốc, tri tất cả các vị Thầy từ quá khứ, hiện tại và tương lai.

Một câu chuyện có thật, mới xảy ra gần đây đã cho thấy lối sống chân thành, hiếu kính, thiện đãi đối với tất cả chúng sanh của những người học trò của Thánh Hiền đã giúp chuyển đổi tâm ác của một người tưởng chừng không ai cứu vãn nổi.

Ông ấy từng quát mắng vợ và mấy người em khi mọi người đang niệm Phật rằng: “*Niệm tao này, Phật ở đâu không thấy, tao là Phật này!*” Thế nhưng ông đã hoàn toàn thay đổi sau vài tháng khi tiếp cận với chúng tôi. Trong túi ông bây giờ luôn có mấy niệm. Gặp mặt chúng tôi là chào “*A Di Đà Phật*” mặc dù chúng tôi chưa từng nói một câu “*A Di Đà Phật*” với ông ấy. Trong gia đình có người mất mà ông không hề xem bói toán, ngày giờ hoàn toàn tự tại theo sự hướng dẫn của chúng tôi.

Kết quả này có được vì chúng tôi xông pha giúp đỡ công việc gia đình họ, ngày ngày cúng dường rau và đậu phụ sạch, cắt cỏ và quét chùa, quét đường, chỉnh trang môi trường xóm ngõ, gặp ai trong làng cũng cung kính cúi chào. Chúng tôi đã đem tâm hiếu kính Cha Mẹ mình mà hiếu kính với tất cả chúng sanh, đem tâm kính trọng Thầy mình mà kính trọng tất cả chúng sanh.

Cho nên đối với quan hệ xã hội, lúc thì chúng tôi là nhà làm giáo dục, lúc chúng tôi lại là cư sĩ học Phật. Trong vai là một nhà giáo dục, dù chúng tôi không nói, người ta vẫn biết chúng tôi là người học Phật. Từ đó, chắc chắn người ta sẽ tìm hiểu.

Hoà Thượng nói “***Phật pháp là bất định pháp, nếu có định pháp thì không phải là Phật pháp. Phật pháp phải tùy duyên. Người mà hiểu được tùy duyên thì người đó mới biết học Phật***”. Như vậy, Phật pháp không có định pháp cho nên trong khi làm giáo dục, chúng ta vẫn có thể độ được chúng sanh.

Chúng ta phải hiểu được dụng ý Phật dạy “*Hiếu thân Tôn sư*” là hiếu kính với tất cả chúng sanh như là hiếu kính với Cha Mẹ của chính mình, là phụng sự chúng sanh như đang phụng sự Thầy của mình. Đây là giáo học tuyệt vời, tuy nhiên, người học Phật xem thường cho đó là tình chấp. Họ còn cho rằng việc học Đệ Tử Quy hay giáo huấn Thánh Hiền là thấp, là xen tạp, là phân tâm, là không chuyên. “*Hiếu thân tôn sư*” là

không cần thiết chỉ cần niệm Phật là vãng sanh. Họ không chỉ gây chướng ngại mà còn phỉ báng nên đang tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp.

“*Hiếu thân Tôn sư*” đã được Phật nói rõ qua câu chuyện của Hoàng Hậu Vi Đề Hy. Con trai của bà đã giết cha mình và soán ngôi Vua. Điều này khiến bà chán ghét thế gian và muốn đến một nơi đất Phật an lành để sống. Trước khi nói về cách niệm Phật vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, Phật nói với bà về “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*”. Phước đầu tiên chính là “*Hiếu Dưỡng Phụ Mẫu, Phụng Sự Sư Trưởng, Từ Tâm Bất Sát và Tu Thập Thiện Nghiệp*”.

Qua đây cho thấy, chúng ta muốn niệm Phật thì phải bắt đầu từ thực tiễn phước thứ nhất này. Chúng ta phải biết hiếu dưỡng Cha Mẹ mình thì mới biết hiếu dưỡng Cha Mẹ của thiên hạ. Biết kính trọng vâng lời Thầy của mình thì mới biết kính trọng vâng lời các bậc Thầy của thiên hạ. Chỗ này hay đến như vậy mà người học Phật không nhận ra. Đó cũng là lý do vì sao niệm Phật không thể vãng sanh.

Bản thân Hòa Thượng khi đến tuổi lão niên, ngài tích cực đề xướng “*hiếu đạo và sư đạo*” bởi sau nhiều năm phổ biến giáo dục Phật Đà, Ngài nhận ra rằng số người tiếp cận rất đông, sách in rất nhiều nhưng thành tựu vẫn còn hạn chế.

Hòa Thượng nhắc nhở rằng Phật dạy bảo chúng sanh không phải là “*Hiếu Dưỡng Phụ Mẫu, Phụng Sự Sư Trưởng*” theo ngu hiếu của thế gian mà phải đề khởi được hiếu kính của tự tánh, hiếu kính đối với tất cả chúng sanh. Trên từ chư Phật, dưới là những côn trùng nhỏ nhất chúng ta phải dùng một tâm bình đẳng đối đãi./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!